

Arrest

nr. 52 158 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 december 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juni 2010.

1.3. Op 29 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Damt (district Dahle), de Yemenitische nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent gehuwd met N.(...) en hebt 4 kinderen. Sinds 1996 bent u sympathisant van de Harakat al-Janoubi (de Beweging van het Zuiden) en in 2008 werd u officieel lid van deze partij. U bent van beroep journalist en schrijft zowel onder uw eigen naam, als onder de alias A.(...) M.(...). In 1994-1995 kreeg u een schrijfverbod opgelegd omdat u artikels had geschreven die niet door het regime ‘geapprecieerd’ werden. Sinds 1999/2000 schrijft u voor Saut al-Watan (de Stem van het Zuiden) en voor een aantal andere publicaties. In 2000 werd u omwille van het schrijven van dergelijke artikels gedurende drie maanden gedetineerd en mishandeld. U werd vrijgelaten omdat uw gezondheid niet al te best was en u diende een tweetal jaar te herstellen waarna u het schrijven hervatte. In 2006 werd u opgepakt door de Politieke Veiligheid omwille van een aantal artikels van uw hand naar aanleiding van de presidentiële en parlementaire verkiezingen. U werd gedurende uw detentie dusdanig mishandeld dat u werd vrijgelaten uit angst dat u wel eens zou kunnen sterven. U mocht geen ruchtbaarheid geven aan uw detentie. Begin september 2009 schreef u een artikel over de strijd tussen de regering en de aanhangers van al-Huthi. Sinds het verschijnen ervan werd u door de Nationale Veiligheid gesurveilleerd en liet u aan uw partij weten dat, zo er u iets zou overkomen, zij hiervoor verantwoordelijk waren. Op 9 november 2009 werd u bij de school van uw zoon S.(...) opgewacht door I.(...), de zoon van uw neef Q.(...) M.(...) J.(...) die officier is. Deze waarschuwde u dat, zo u nog eens zou worden opgepakt, het ‘dan met u zou gedaan zijn’. Er zouden bewijzen zijn dat u tot al-Huthi en tot de zuidelijke beweging behoorde. U verwittigde uw echtgenote en andere kinderen die op dat moment thuis waren om het huis te verlaten. U zocht samen met uw zoon uw toevlucht bij een bevriende familie. In de late avond werd u door uw burens op uw gsm opgebeld met de mededeling dat er een drietal auto's voor uw huis waren gestopt en mannen in burger er waren binnengevallen. Uw documenten werden geconfisqueerd. Uw vrouw en kinderen verbleven een drietal weken bij uw broer, waarna ze naar huis terugkeerden. U verbleef ondertussen samen met uw zoon op verschillende adressen en had via uw neef A.(...), woonachtig in Dahle, contact met haar. Uw echtgenote stond immers onder surveillance en durfde u niet te bezoeken. Uw oudste zoon, M.(...), verbleef niet bij de familie, maar reisde rond uit angst te worden gearresteerd. Uw neef Q.(...) M.(...) J.(...) regelde paspoorten voor u en uw zoon S.(...) en op 18 december 2009 vlogen jullie naar Istanbul, waar jullie een vijftal dagen bleven alvorens in een vrachtwagen naar België te komen, waar u op 4 januari 2010 asiel aanvraagde. Sinds uw vertrek woont uw echtgenote afwisselend bij haar en uw familie en keert ze ook regelmatig naar jullie huis terug. Op 28 februari 2010 werd ze in jullie huis lastiggevallen door een groepje mannen, u meent de Nationale Veiligheid, die haar onder druk zetten. Toen ze stelde geen nieuws van u te hebben, werd ze bewusteloos geslagen waarna ze in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. Uw oudste zoon verbleef gedurende een periode bij een vriend, J.(...), in Aden. J.(...) kwam om bij een auto-ongeluk, er was geknoeid met de remmen. U vermoedt dat de Nationale Veiligheid hiervoor verantwoordelijk was en men het eigenlijk op uw zoon had gemunt. Sinds uw verblijf in België hebt u naar uw zegen enkel contact met uw neef A.(...) van wie u heeft vernomen dat uw echtgenote en de kinderen afwisselend bij jullie respectievelijke families en in jullie eigen huis woont.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u dat er u in 1994 reeds een schrijfverbod werd opgelegd, en zou u in 2000 en 2006 zijn gedetineerd en mishandeld omwille van weerom een aantal kritische stukken die u zou hebben geschreven en die gepubliceerd werden (CGVS p.4). Er kan dus van worden uitgegaan dat uw naam gekend was bij de autoriteiten en de door u geschreven stukken al jaren gelezen en opgevolgd werden. Begin september 2009 zou u weerom een ‘gevoelig’ artikel hebben geschreven en geeft u aan dat u, sinds de publicatie ervan, **constant door de Nationale Veiligheid werd gesurveilleerd**. U zou dit onder andere gemerkt hebben daar u tijdens uw verplaatsingen gevolgd werd. In dit opzicht wekt het dan ook **de nodige verbazing** dat u, toen u aan de schoolpoort verwittigd werd dat uw leven in gevaar was, erin slaagde om samen met uw zoon **aan ‘uw belagers’ te ontkomen**. U hiernaar gepeild, stelt u dat men u thuis wilde arresteren daar ‘ze’ u niet op straat konden oppakken. U gevraagd waarom dit niet zou kunnen, stelt u dat ‘mensen’ dan zouden weten wie hiervoor verantwoordelijk waren. U vervolgt met te beweren dat wanneer men thuis wordt opgepakt, dit dan gebeurt door een groep in burger, het dan lijkt op een ontvoering en de autoriteiten dan iedere betrokkenheid kunnen ontkennen (CGVS p.6). Uw uitleg kan **totaal niet overtuigen**. Vooreerst stelde u zelf dat het algemeen geweten is dat de Nationale of Politieke Veiligheid verantwoordelijk is voor dergelijke ‘verdwijningen’ (CGVS p.5).

Bovendien kan er van worden uitgegaan dat de leden van de Nationale Veiligheid die verantwoordelijk zijn voor het surveilleren van personen een gedegen opleiding hebben gekregen en uitermate gekwalificeerd zijn zodat uw bewering dat u uw vervolgers op dergelijke eenvoudige manier aan de schoolpoort kon afschudden ronduit ongeloofwaardig is.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat het toch wel **opmerkelijk** is dat uw echtgenote naar aanleiding van de door u geschreven artikels en u daaropvolgende detenties **nooit door de autoriteiten zou zijn geconvoceerd**. Ook na uw verdwijning in september 2009 werd ze niet geïnterpelleerd (CGVS pp.4-5). Ook deze toch wel zeer nonchalante houding van de veiligheidsdiensten kan niet overtuigen. Het is immers algemeen geweten dat de Yemenitische autoriteiten nu niet bepaald welwillend staan ten opzichte van personen die op eender welke manier hun misprijzen uiten over het regime (getuige daarvan ook de door u beweerde arrestaties). De vaststelling dat ze niet eens de moeite hebben genomen uw echtgenote, een persoon met wie u toch een nauwe band heeft, te bevragen over uw motieven, uw contacten en projecten is dan ook totaal ongeloofwaardig. Uw verklaring dat uw echtgenote op 28 februari 2010, dus na uw vertrek uit het land, in jullie huis onder druk zou zijn gezet door een groep die haar vragen over u stelde en haar zou hebben geslagen, doet hieraan geen afbreuk. Immers, u gevraagd naar de identiteit van deze personen, stelt u als wedervraag hoe u dit wel zou kunnen weten daar u hier bent en **u enkel kunt vermoeden** dat de Nationale Veiligheid hiervoor verantwoordelijk is. Uw weinig accurate informatie hieromtrent kan andermaal niet overtuigen temeer u na dit voorval nog telefonisch contact heeft gehad met uw echtgenote. U dan logischerwijze gevraagd of uw echtgenote u dan gezegd had wie de daders waren, stelt u dat ze enkel zei dat het goed met haar ging (CGVS p.6). Mocht er enig geloof aan dit aspect van uw asielmotieven kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen informatie hieromtrent te vergaren. Eenzelfde bemerking is ook van toepassing op uw bewering dat **u vermoedt** dat uw vrouw na dit incident nog steeds door de Nationale Veiligheid wordt lastiggevallen (CGVS p.6). Accurate informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen beoordelen. Het eventuele argument dat u nu in België vertoeft doet hieraan geen afbreuk, temeer u zelf ook aangeeft nog steeds contact te hebben met uw neef A.(...) in Sanaa en het niet meer dan logisch is dat u in de loop van uw carrière een heleboel contacten moet hebben gelegd met personen die u hierbij van dienst zouden kunnen zijn (CGVS p.2).

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielmotieven wordt nog bevestigd door uw verklaring dat uw echtgenote, na door deze mannen te zijn aangevallen, nog regelmatig in jullie huis verblijft samen met de overige kinderen (CGVS pp.3, 6). U gevraagd waarom uw echtgenote, als vrouw alleen, een dergelijk risico neemt, stelt u nogal laconiek dat het leven in Yemen een avontuur is en dat ze denkt dat 'het ok is', er onmiddellijk dan aan toevoegend dat ze misschien 'geliquideerd' zal worden (CGVS pp.6-7). Uw toch wel **zeer lauwe antwoord** ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen. Het door u neergelegde attest opgesteld door een dokter van het Nasser Ziekenhuis dat moet staven dat uw echtgenote in dit ziekenhuis behandeld werd doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst is dit een kopie waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd, bovendien werd dit op vraag van uw echtgenote opgesteld waardoor het een gesolliciteerd karakter vertoont, en is er dit attest weliswaar sprake van het feit dat ze geslagen werd, maar wordt er geen enkele allusie gemaakt op de daders of de omstandigheden waarin dit incident heeft plaatsgevonden.

Wat betreft uw verdere verklaring dat u na het land te hebben verlaten zou hebben vernomen dat uw zoon M.(...) eigenlijk het doelwit was van een aanslag, maar de verkeerde persoon hierbij omkwam, dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot dit voorval **behoorlijk vaag** blijft. U gevraagd wie hiervoor verantwoordelijk was, stelt u dat u **bijna zeker** bent dat de Nationale Veiligheid hier achter zat. U gevraagd of u behalve uw vermoedens andere indicaties hebt dat zij hier achter zaten, geeft u als antwoord hoe u dit wel zou kunnen bewijzen daar u hier bent (CGVS p.6). Mocht er enig geloof aan dit aspect van uw verklaringen kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen om hieromtrent accurate informatie te vergaren, temeer u zelf aangeeft nog in contact te staan met uw neef A.(...) en u, en zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd geargumenteed, in de loop van uw carrière voldoende contacten moet hebben gelegd die u hierbij zouden kunnen helpen (CGVS p.6). Daarenboven legt u niets voor ter staving van deze door u beweerde aanslag.

Zo ook dienen er een **aantal opmerkingen** te worden gemaakt bij de manier waarop u beweert, samen met uw minderjarige zoon, het land te hebben verlaten. U verklaart dat een neef, Q.(...) M.(...) J.(...)(een officier) ervoor gezorgd heeft dat jullie paspoorten hebben bekomen en jullie zonder noemenswaardige problemen het land via de luchthaven van Sanaa konden verlaten. U gevraagd waar deze neef is tewerkgesteld, stelt u dat hij op het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkt. Gevraagd wat hij precies doet, geeft u aan dat hij officier is. Gevraagd op welke dienst hij is tewerkgesteld, stelt u 'onderzoek'. Gevraagd of dit een veiligheidsdienst is, geeft u aan dit **niet te weten** omdat het moeilijk is de diensten van mekaar te onderscheiden. Nogmaals gevraagd wat hij precies als

officier deed, herhaalt u slechts hier **geen idee** van te hebben. U vervolgens gevraagd hoe deze persoon erin slaagde paspoorten voor jullie te bekomen, stelt u dit **niet te weten**. Vervolgens gevraagd hoe deze persoon erin slaagde jullie zonder problemen doorheen de procedures op de luchthaven te loodsen, geeft u aan dat hij als dag van jullie vertrek een verlofdag had voorzien en hij de mensen kende die op dat moment dienst hadden. Logischerwijze dan gevraagd wat hij met deze personen geregeld had, diende u het antwoord **schuldig te blijven** (CGVS p.2). Gezien de rol die deze persoon in uw vertrek heeft gespeeld is het toch wel opmerkelijk dat u geen specifiekere informatie omtrent diens tewerkstelling kunt geven, noch omtrent de concrete demarches die deze persoon zou hebben ondernomen om jullie het land te helpen verlaten. In dit kader dient daarenboven nog te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat een persoon zoals uw neef het risico zou hebben genomen u te helpen het land te verlaten daar hij zich toch ten zeerste bewust moet zijn geweest van de risico's die een dergelijke handelswijze met zich mee zou brengen, zo zijn rol in jullie ontsnapping aan het licht zou komen. U hiernaar gevraagd, stelt u dat het effectief gevaarlijk is maar dat het een 'kwestie van verwantschap' is, een antwoord dat gezien bovenstaande observaties niet kan overtuigen. Het feit dat jullie verwanten zijn is immers een reden temeer waarom deze officier beseft moet hebben dat hij omwille van u wel eens in de gaten kon worden gehouden (CGVS p.7).

Verder dient te worden aangestipt dat u, die beweert sinds 1994 als journalist actief te zijn geweest niet bij machte bent, behalve een kopie van een door u geschreven artikel, enig ander stuk van uw hand neer te leggen of enig ander stuk ter staving van uw bewering journalist te zijn. U hiernaar gepeild meent u dat zulks op dit moment niet mogelijk is, iedereen die een 'schrijfsel' zou opvragen zou problemen krijgen. U dan gevraagd hoe u de kopie van het door u neergelegde artikel hebt bekomen, stelt u dat uw zoon M.(...) u dit per fax heeft laten toekomen (CGVS p.4). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat dit louter een kopie is waarvan de authenticiteit niet is gegarandeerd. Daarenboven hebben documenten enkel waarde ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas wat gezien bovenstaande observaties niet het geval blijkt te zijn. Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten (omwille van het feit dat u journalist was en behoorde tot de 'Zuidelijke beweging') niet aannemelijk gemaakt en bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u nog volgende documenten neer: geboorteaktes van uw echtgenote en drie zonen (+ de vertaling naar het Engels). Tijdens het gehoor op het CGVS toonde u tevens een aantal krantenartikels waarin verwezen werd naar de problemen van journalisten in Yemen, twee artikels bevonden zich reeds in uw dossier. Deze door u getoonde artikels werden door het CGVS niet ingehouden daar u zelf aangeeft dat uw naam hier niet in wordt vermeld en er niet naar uw persoonlijke problemen wordt verwezen (CGVS p.3). In dit kader dient nog opgemerkt dat u zelf geen enkel document ter ondersteuning van uw identiteit neerlegt. U geeft tijdens het gehoor op het CGVS aan dat uw documenten op 10 november 2009 geconfisqueerd werden, terwijl u eerder ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u uw documenten thuis heeft achtergelaten en u niet eens rept over een eventuele inbeslagname van deze stukken (CGVS p.2; DVZ Verklaring, vraag 21). Het door u neergelegde doktersattest geeft aan dat u gestresseerd bent omwille van de gebeurtenissen die zich in uw familie hebben afgespeeld. Dit document is duidelijk opgemaakt op basis van uw verklaringen en heeft bijgevolg, en gezien bovenstaande observaties, geen meerwaarde. De door uw advocate neergelegde rapporten hebben geen betrekking op uw persoon en vermogen bijgevolg ook niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RVS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister en de Staatssecretaris bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij als journalist werkte voor de Jemenitische krant "Saut Al-Watan" en vervolgd werd omwille van zijn kritische artikels. Verzoeker verwijst naar de situatie van kritische journalisten in Jemen zoals blijkt uit de door hem geciteerde rapporten van "Reporters without Borders", "Amnesty International" en het "Observatory of the protection of human right defenders". Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek te hebben gepleegd terwijl hij zelf verschillende documenten heeft neergelegd die erg geloofwaardig zijn. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Tot slot vraagt verzoeker in meest ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

3.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten: een advies van UNHCR van 12 mei 2009, een verklaring van "Saut Al Watan" Jemen, een verklaring van "Saut Al Watan" van de Verenigde Staten en een email van dhr. A.A.M.. Op 28 oktober 2010 stuurt verzoeker per faxpost het emailverkeer met A.A.M.. Ter terechtzitting legt verzoeker anderhalve bladzijde neer van de krant "Sout AlWatn" van november 2007 met vertalingen van twee artikels van de hand van verzoeker.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat het de nodige verbazing wekt dat hij aan zijn "belagers" kon ontkomen, zijn echtgenote naar aanleiding van de door hem geschreven artikels en de daaropvolgende detenties nooit door de autoriteiten zou zijn geconvoceerd, zijn weinig accurate informatie over wie zijn echtgenote, na zijn vertrek uit het land, onder druk zou hebben gezet, andermaal niet kan overtuigen temeer hij na dit voorval nog telefonisch contact had met zijn echtgenote, hij vermoedt dat zijn echtgenote nog altijd door de Nationale Veiligheid wordt lastiggevallen maar ook daar geen accurate informatie over heeft terwijl hij nog contact heeft met zijn neef in Sana'a en hij een heleboel contacten moet hebben gelegd met personen die hem hierbij van dienst zouden kunnen zijn, het weinig geloofwaardig karakter van zijn asielmotieven nog bevestigd wordt door zijn verklaring dat zijn echtgenote, na door deze mannen te zijn aangevallen, nog regelmatig in hun huis verblijft samen met de kinderen, het door hem neergelegde attest opgesteld door een dokter van het Nasser ziekenhuis, dat moet staven dat zijn echtgenote in dit ziekenhuis werd behandeld, hieraan geen afbreuk doet, hij behoorlijk vaag blijft over de aanslag waarbij zijn zoon het doelwit zou zijn geweest maar de verkeerde persoon hierbij omkwam, een aantal opmerkingen dienen gemaakt te worden over de manier waarop hij beweert, samen met zijn minderjarige zoon, het land te hebben verlaten, zoals wordt toegelicht, hij behalve een kopie van een door hem geschreven artikel geen ander stuk van zijn hand kan neerleggen of enig stuk ter staving van zijn bewering journalist te zijn, en hij zelf geen enkel document ter ondersteuning van zijn identiteit neerlegt.

3.4. Waar verzoeker terecht stelt dat het Commissariaat-generaal geen verder onderzoek heeft gedaan wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn afkomst. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt kunnen de geboorteakten van zijn zonen en zijn vrouw zijn identiteit niet bewijzen vermits hij, bij gebrek aan begin van bewijs over zijn identiteit, niet kan aantonen dat hij de op de geboorteakten vermelde persoon is. Overigens is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker, die voorhoudt dat hij door de Jemenitische autoriteiten wordt gezocht en dat zijn echtgenote door hen werd belaagd en in het oog gehouden wordt, geboorteakten voorlegt die door de Jemenitische autoriteiten in Sana'a afgeleverd zijn op 7 februari 2010 en 29 maart 2010, dit wil zeggen op een ogenblik dat verzoeker wordt gezocht. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en zijn beweerde vervolging.

Voorts, ter terechtzitting gevraagd naar een vergunning / kaart die een journalist heeft, afgeleverd door het bevoegde ministerie, verklaart verzoeker dat hij een badge heeft als bewijs van zijn beroep als journalist die in Jemen is achtergebleven. In de mate dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat zijn documenten in beslag werden genomen, blijkt thans dat hij wel nog in het bezit zou zijn van deze werkbadge zodat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker, die geen enkel begin van bewijs heeft ingediend van zijn identiteit, deze badge niet heeft laten opsturen.

De vaststelling dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonst heeft ook consequenties ten aanzien van de door hem neergelegde krantenartikelen en de informatie over "Sawt Al-Watan" in de email van A.A.M., waarin wordt gesteld dat een zekere Mas'ud Said Jamil, dit zou dan verzoeker moeten zijn, "assistant editor" is. Immers, indien er geen enkel begin van bewijs van identiteit wordt ingediend kan niet worden nagegaan of verzoeker inderdaad dezelfde persoon is als de schrijver van de artikelen of de genoemde "assistant editor". Dit klemt des te meer nu verzoeker een asielaanvraag indient onder de naam Djamil (Jamil) Mesaad, op de geboorteakten vermeld wordt Musaaïd Said Mohammed Jamil (7/2/2010) en Musaaïd Said Jamil (29/3/2010) en de "assistant editor" in de informatie van A.A.M. Mas'ud Said Jamil is. De brieven van "Sawt al Watan" vermelden dan weer Musaaïd Said Mohammed Jamil en de artikelen ter terechtzitting neergelegd Musaaïd Jamil.

3.7. Wat verzoekers tewerkstelling bij de krant "Sawt al Watan" betreft concludeert de Raad dat daar op grond van verzoekers verklaringen geen geloof aan gehecht kan worden. Niettegenstaande ter terechtzitting anderhalve bladzijde van de krant wordt ingediend met twee artikelen van de hand van Musaaïd Said Jamil is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn directe betrokkenheid met deze krant niet aannemelijk maakt omdat hij niet duidelijk kan aangeven waar de krant wordt gedrukt en niet met zekerheid kan aangeven of de krant al dan niet on-line verschijnt. Van een journalist bij deze krant of een "assistant editor" mag verwacht worden dat hij zonder dralen kan zeggen waar de krant wordt gedrukt en of deze krant ook online verschijnt. Bovendien blijkt uit de informatie van A.A.M. dat de krant gesticht werd in 2004, gedrukt wordt in Amerika in de stad Dearborn, Michigan en verspreid wordt in de Verenigde Staten en in Yemen ("*Year founded: 2004*"). Uit deze informatie blijkt niet in het minst, zoals verzoeker in het verzoekschrift beweert, dat de Amerikaanse versie pas in 2004 werd opgestart maar de Jemenitische versie reeds 25 jaar wordt uitgegeven. Verzoeker toont met geen enkel begin van bewijs aan dat de krant reeds 25 jaar wordt uitgegeven in Jemen, hetgeen niet zo moeilijk kan zijn. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker de kritische stukken die hij heeft geschreven voor deze krant niet voorlegt. De tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal voorgelegde kopie van een deel van een krant wordt niet in overweging genomen vermits het slechts een faxkopie betreft en de artikelen verschenen in de krant neergelegd ter terechtzitting kunnen bezwaarlijk kritische artikelen genoemd worden, vermits het ene handelt over de Jemenitische gemeenschap in Qatar en het ander over een "media visit" in een bepaald dorp. Indien verzoeker voor deze krant kritische artikelen zou hebben geschreven had hij deze zonder enig probleem kunnen voorleggen gelet op de vaststelling dat deze krant ook een kantoor heeft in Michigan, daar wordt gedrukt en uitgegeven. De voorgelegde

bevestigingen van de krant "Sawt al Watan", namelijk van het kantoor in Jemen en Amerika, wijzigen niets aan de vaststellingen dat verzoeker niet aannemelijk maakt "assistant editor" te zijn van deze krant. Deze documenten ondersteunen derhalve verzoekers beweerde vervolgingsfeiten niet.

3.8. Hoe dan ook, en in de mate dat enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers bewering "journalist" te zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn profiel van kritisch/politiek journalist niet aantoonst en dit ook niet aannemelijk maakt middels zijn verklaringen. Zo beweert verzoeker dat hij in 1994 een schrijfverbod kreeg, in 2000 en 2006 gedetineerd en mishandeld werd omwille van een aantal kritische publicaties en in september 2009 na een "gevoelig artikel" constant door de Nationale Veiligheid werd gesurveilleerd, die hem dan uiteindelijk wilde aanhouden, hetgeen mislukte omdat verzoeker kon ontsnappen en uiteindelijk vluchten naar België.

Zoals reeds gesteld, van al deze beweringen wordt geen enkel begin van bewijs ingediend, noch van een schrijfverbod en detentie, noch van kritische en gevoelige artikels. In het persbericht van "Reporters Without Borders", *"New threats to press freedom in Yemen"*, van 3 augustus 2010, waar verzoeker in het verzoekschrift naar verwijst, wordt gewezen op de nieuwe golf van bedreigingen en daden van intimidatie tegen journalisten in Jemen, en wordt bericht over volkomen onwettige en willekeurige arrestaties. In het artikel worden de namen genoemd van de belaagde en gearresteerde journalisten en uitgevers, worden de kranten vermeld die door het Ministerie van Informatie werden geschorst, en wordt bericht, met naam en toenaam, over de wijze waarop journalisten in het openbaar van de straat worden geplukt of geïntimideerd worden. Amnesty International wijst dan weer op het feit dat de overheid kranten confisqueert, toegang weigert tot de drukkerijen van de overheid, en zelfs publicaties verhindert door troepen te sturen naar de kantoren van de krant. Het is dan ook frappant dat nergens de naam van verzoeker voorkomt noch deze van de krant waarvan hij "assistant editor" zou zijn, dit terwijl verzoeker beweert dat hij sedert november 2009 naar aanleiding van een artikel over "Al Houthi" door de nationale veiligheidsdiensten wordt gevolgd en in het verleden reeds werd aangehouden en gedetineerd voor de publicatie van gevoelige artikels. Meer nog, in het licht van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, concludeert de Raad dat indien verzoeker effectief door de nationale veiligheidsdiensten zou worden gezocht voor de publicatie van kritische en gevoelige artikels zij zonder enige schroom verzoeker zouden hebben aangehouden, op straat, in zijn huis of waar dan ook. Indien de krant waarvoor verzoeker werkte, met name "Sawt al Watan", artikels zou gepubliceerd hebben die dermate kritisch zijn dat de auteur ervan wordt belaagd/geïntimideerd of gezocht, dan kan er, eveneens in het licht van de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, redelijkerwijs van uit gegaan worden dat de publicaties zouden geconfisqueerd zijn, de vergunning van de krant wordt ingetrokken en dat de eigenaar/uitgever wordt aangehouden of geïntimideerd. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als journalist door de Jemenitische autoriteiten wordt gezocht omwille van de publicatie van kritische artikels in de krant "Sawt al Watan". Zo verzoeker nog meent dat het medisch attest van zijn echtgenote zijn vervolgingsfeiten kan ondersteunen, wijst de Raad erop dat documenten ingediend ter staving van een relaas slechts in overweging worden genomen voor zover een coherent en geloofwaardig relaas wordt ondersteund, hetgeen in casu niet het geval is. Dat zijn echtgenote ook door de autoriteiten zou zijn belaagd is niet geloofwaardig vermits verzoeker een geboorteakte van zijn vrouw neerlegt afgeleverd door de Jemenitische autoriteiten op een moment dat verzoeker zou worden gezocht.

Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (de fotokopie van het krantenartikel in het administratief dossier), het relaas niet ondersteunen, (de voorgelegde geboorteakten en de artikels in de krant), of het relaas niet geloofwaardig is (het medisch attest).

Waar verzoeker stelt dat van hem onterecht verwacht wordt dat hij specialist is in de handelwijze van de nationale veiligheidsdiensten en hij verwijst naar de corruptie van de Jemenitische autoriteiten teneinde de Raad te overtuigen dat hij wel aan de veiligheidsdiensten kon ontsnappen, herhaalt de Raad dat, gelet op de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de veiligheidsdiensten wordt gezocht omwille van zijn kritische artikels. In de mate dat verzoeker stelt dat verdwijningen in Jemen omgeven blijven door een soort geheimzinnigheid, men de schijn hoog wil houden en vervolgingen liever niet zichtbaar zijn en het dan ook niet verbazend is dat verzoeker niet direct op straat zelf gearresteerd werd, wijst de Raad erop dat dit niet overeenkomt met de informatie van Reporters without Borders en Amnesty International waaruit blijkt dat de overheid, en

meer in het bijzonder de veiligheidsdiensten, zonder schroom en in het openbaar zelfs zeer bekende journalisten, uitgevers en kranten belagen en viseren.

3.9. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal ervoor moet zorgen dat de asielzoeker zijn relaas zo volledig mogelijk kan doen wijst de Raad erop dat indien verzoeker van oordeel is dat hij niet alles heeft kunnen meedelen of verduidelijken, niets hem belette dit te doen middels zijn verzoekschrift of ter terechtzitting, waar hij de nodige tijd heeft gekregen zijn asielmotieven verder aan te vullen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

3.11. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS